

V. Activitat institucional

Inauguració del curs

El dia 11 d'octubre de 2011 tingué lloc, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, la sessió inaugural del curs 2011-2012.

El discurs reglamentari fou a càrrec d'Alicia Casals i Gelpí, membre de la Secció de Ciències i Tecnologia, amb el títol «Neurorobòtica, el repte de la robòtica assistencial». El secretari general de l'IEC, Romà Escalas, presentà la síntesi

de la *Memòria del curs 2010-2011*, i es lliuraren les medalles als membres de l'Institut que han passat a la condició d'emèrit i les insígnies als nous membres. L'acte inclogué també un discurs del president de l'Institut, Salvador Giner, i tingué com a convidat especial Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya. Durant l'acte, Lúdia Pujol interpretà el concert *Les veus del català*.

Discurs del president de l'Institut d'Estudis Catalans

Amb tota solemnitat, inaugurarem el curs acadèmic 2011-2012, el que fa cent cinc de la seva centenària història.

En les dues darreres inauguracions del curs acadèmic de l'Institut d'Estudis Catalans vaig haver d'encetar el meu discurs esmentant la crisi econòmica que llavors s'anava desenvolupant. Aquesta vegada, malauradament, la situació no ha pas millorat gaire en aquest sentit, ni per a Catalunya ni per a l'Europa a què pertanyem. Som davant d'un panorama econòmic precari arreu del món que ens afecta directament, ens afecta com a nació i com a societat. També ens afecta a nosaltres, com a acadèmia del país. S'hi afegeixen, malauradament, altres as-

sumptes, de caire cultural, lingüístic, jurídic i polític que igualment ens neguitegen.

La crisi econòmica generalitzada que es cou a Occident afecta especialment les tres grans penínsules de la Mediterrània: la Balcànica i Hel·lènica, la Itàlica i la Ibèrica. A més d'Irlanda, dos països meridionals —Grècia i Portugal— han hagut de menester rescats financers europeus considerables, mentre Espanya i Itàlia continuen en una situació de perill financer i de crisi. Hi ha bones raons per a pensar, però, que zones econòmiques com Catalunya, en tants sentits avançada, pateixen més de la seva vinculació a llur context immediat que no pas en patirien si les condicions fossin de menys depen-